

Եղիշե Չարենց

Դանթեական առասպել

VIII

...Երեկ առավոտ բարձրացա կանուխ
Եվ լուռ կանգնեցի բլուրի վրա:
Հեռուն՝ գնգալով իջնում էր մի ուղիս,
Լսում էի ես կարկաշը նրա:
Կապույտ երկնքում ո՛չ ամպ կար, ո՛չ ծուխ:
Եվ ես մոռացա՝ տաժանքն առօրյա...

Ա՛խ, գյուղակների շուրջպարը կանաչ՝
Դաշտերի ոսկի՝ հեռաստաններում,
Ուր մի անսահման թախսիժ կա փռած
Եվ մի հոգեթով տխրության հեռու,
Ուր հավերժության ցնորքը անհաս
Ճախրում է կարծես ոսկի՝ դաշտերում...

Ամեն ինչ այնպես անդորր է ու կույս,
Որ չեմ հավատում կարմիր երագին:
Միրաժի նման փարվում է հոգուս
Անէ աշխարհի քնքշությունը հին:
Բայց չե՞ որ այստեղ ապրել են անհույս
Եվ չե՛ն էլ լսել քնքշության մասին...

Օ՛, խորհուրդների հավերժական մա՛յր,
Որ տառապանքի ու տարփանքի մեջ
Հղանում ես միշտ կյանքեր անհամար
Հագար գույներով՝ հագար ելևէջ,
Որ հղանում ես աշխարհի համար
Հավիտենական կշռույթների վեճ...

Օ՛, դո՛ւ, բարբարո՛ս, խելագա՛ր, ցավո՛ւտ,
Երբեմն իմաստուն, երբեմն գազան,

Աշխարհներ այրող կախարդական խո՛ւտ,
Աշխարհներ շինող բախտի գավագա՛ն,
Դիվային ոգի՝ ճահիճների մոտ,
Ոչնչի՛ մասին աղո՛թք սրբազան...

...Ու պե՛տք է քայլե՛լ ու քայլե՛լ համա՛ն՝
Ապրելու հսկա տենչը բեռ արած,
Քայլել անիմաստ մի կյանքի համար,
Մարել ու վառել աստղերը մարած,
Որ տիեզերքի գառանցանքը մառ
Չցնդի՛ երբեք ու մնա երազ...

1915-1916, Տաճկաստան-Պարսկաստան ռազմաճակատ